

SZABÓ MÁRTON

Az ég talányait kifejni

Az ég talányait kifejni énnekem
Nincs külön, kivált jogom,
De titkon vésd szívedbe, ó Istenkegyelt,
Hogy nincs nekem hű s igaz honom.

Ím, Pannónia ó-szegletén,
Hol egykor lángfűvő orom
Fenyítette zord, vadon vidék
Hódolta Ság hegyét; viszont korom
Födte már omlott hűlt helyét.

Idők ekéjének pusztító vésete,
Fanyar savnak zúgó zápora,
Ellenségeid hamis dicsérete,
Ej, de gyorsan hozták károdat.

Halálnak gyolcsba gyűrt haván,
Midőn a lélek alva szendereg,
Nem hallva mást, mint álnok szavát,
Hiába, nagy ború alatt dereng.

Őseidnek számos érdeme
Tükrözi nemes származásodat,
Itten jó el oly idő, midőn
E sok drága áldozat
Gyümölcseit magad fogyasztod.

Nyisd föl szemed, hol a fő
Előtted megmutatkozik,
S vedd észre azt, hogy a kő
Súlya téged is nyomaszt.

S használva azt, feléledj,
Láss világot, új erőre kapj,
Ne sajnálj verejtéket,
Melynek lenni kell, ha vagy.

Poros világ, lanyha ifjúság,
Hangosan kiált feléd,
Gyógyítsd be azt, üdítsd fel azt,
a művet tedd kezed elé.

Életkép

Zafirszínű fenyvesek között,
Hol éhes ordascorda atyja kinn
Süvítí hangját; kölyke hóban sündörög,
s kutatja anyját; ő, ki húst keresve itt,
E rossz és hallgatag fenyők alatt,
Hol cinkos néma csend borong,
A prémvadász hideg derűn haladt...

SZABÓ MÁRTON FOTÓJA